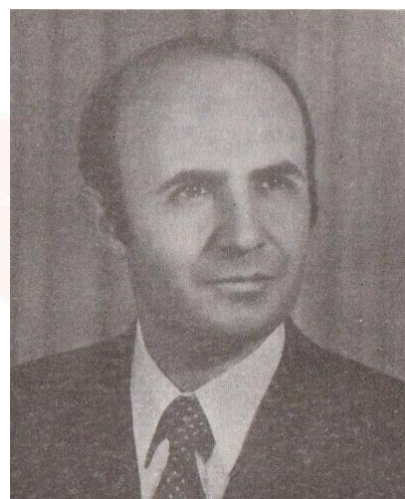

MIHAI HONORIUS TEODORESCU (1941-1999)

A venit pe lume în zilele aspre ale începutului celui de-al doilea război mondial, în ziua de 17 august a anului 1941 în orașul Buzău. Tătal sau era profesor de limba română și limba latină, iar mama educatoare, așa încât Mihai Honorius Teodorescu s-a bucurat de o educație elevată încă din copilărie. A urmat cursurile școlii generale la Cluj și Buzău în anii 1948 - 1955, după care a fost elev al Liceului Teoretic „Bogdan Petriceicu Hașdeu” din Buzău (1955-1959). A devenit apoi student la Institutul Politehnic Brașov, Facultatea de Mecanică, specializarea Tehnologia Construcțiilor de Mașini, institut pe care l-a absolvit în 1964. Încă înainte de a deveni inginer, în iulie – august 1963 a efectuat o specializare în practica mecanică la Verkehrsbetrieb der Stadt Dresden, Germania. Datorită rezultatelor foarte bune cu care a absolvit facultatea în 1964, a fost imediat repartizat și angajat preparator universitar la Institutul Politehnic Galați, Facultatea de Mecanică, catedra TCM, funcție pe care a îndeplinit-o până în 1967, când a fost avansat asistent prin concurs. Personal îmi amintesc foarte bine această sosire, pentru că eram asistent la catedră și l-am remarcat pe proaspătul angajat, un tânăr politicos și îngrijit, foarte atent față de colegi și dornic să învețe cât mai mult și cât mai multe. În august 1965 a efectuat o specializare în producție de o lună la Uzina Mecanică din Galați. În anul următor, 1966, a petrecut o lună de specializare în proiectare de ștanțe și dispozitive pentru utilaje la Întreprinderea de Autocamioane din Brașov, iar în anul 1967 o altă lună la ICFM București. În același an 1967 a avut o lună de specializare la Catedra TCM a Institutului Politehnic Cluj- Napoca. În anul 1969 a participat și a câștigat următorul concurs, cel de avansare la postul de șef de lucrări suplinitor. Odată cu această avansare s-a înscris și la doctorat, la Institutul Politehnic Timișoara. În același an și în cel următor, 1970, a mai efectuat două specializări de câte o lună la Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic Timișoara. Tot în 1970 a fost avansat prin concurs pe postul de șef de lucrări titular. Să remarcăm însă cât de preocupat a fost Mihai Teodorescu să își perfecționeze calificarea profesională. Fiind de acum doctorand, în septembrie 1971 a beneficiat de o specializare în domeniul tehnologiilor de deformare plastică la rece la Universitatea Tehnică din Chemnitz, Germania. Această activitate intensă și fructuoasă i-a permis ca în anul 1973, la numai patru ani de la înscrierea la doctorat, să-și poată susține public teza de doctorat „Contribuții la studiul influenței stării structurale a unor oțeluri hipoeutectoide asupra prelucrabilității prin așchiere” la Institutul Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, Facultatea de Mecanică, obținând titlul de Doctor inginer în domeniul mecanic, specializarea Tehnologia Construcțiilor de Mașini.

Începând cu anul 1974 a fost șeful Catedrei Tehnologia Construcțiilor de Mașini, prima dată timp de 6 ani (1974 -1980), iar a doua oară timp de 9 ani (1990 - 1999). În anul 1975 a fost avansat prin concurs pe postul de conferențiar și în această calitate a inițiat și organizat la Universitatea din Galați începând din 1975, șase ediții ale conferinței "Tehnologii moderne în construcția de mașini". În anii 1978 - 1998 a fost redactor-șef la Fascicola V, Tehnologii în Construcția de Mașini a Analelor Universității din Galați.

În anul 1980 a devenit prorector al Universității „Dunărea de Jos,” din Galați, funcție pe care a ocupat-o până în 1989. Spiritul său gospodăresc s-a manifestat plenar prin construirea în această perioadă a modernelor corpuri de clădire B și D, în care este amplasată Catedra Tehnologia Construcțiilor de Mașini cu laboratoarele sale, precum și cele mai bune amfiteatre ale Facultății de Mecanică. Trebuie remarcată aici

contribuția adusă de prorectorul Mihai Teodorescu, la înnobilarea holului corpului D cu două opere de artă aparținând renumitului pictor Sabin Bălașa, "Nașterea poporului român" (relocată din sediul Muzeului Militar Central în 1988) și „România”, lucrări ce îmbogățesc patrimoniul cultural al orașului Galați. Ca salariat al facultății în acea vreme, mi-l amintesc bine pe pictor, lucrând de dimineața până seara în holul pavilionului D, eu rămânând cât mai multă vreme acolo, cu dorința de a afla câte ceva din tainele picturii chiar de la sursă.

În anii 1980-1999 profesorul Mihai Teodorescu și-a găsit timp să fie și redactor responsabil adjunct al Buletinului și Analelor Universității din Galați și director editorial al secțiunii "Procese de deformare plastică", iar în perioada 1981-1990 a avut calitatea de conducător de doctorat cu delegație. În anul 1989, pentru scurt timp, a fost Rectorul universității în care lucra.

În anul 1991 a fost avansat prin concurs profesor la Catedra Tehnologia Construcțiilor de Mașini de la Facultatea Mecanică a Universității Dunărea de Jos, catedră la care a lucrat fără întrerupere începând cu anul 1964. Cursurile sale de specialitate au fost: Proiectarea ștanțelor și matrițelor, Tehnologia presării la rece, Utilaje pentru deformare plastică, Modelarea proceselor de prelucrare.

După susținerea tezei de doctorat interesul său pentru ridicarea calificării profesionale a continuat, astfel încât în 1992 a realizat un stagiu de specializare în deformări plastice la Universitatea Tehnică din Klausthal, Germania, iar în cadrul unei colaborări mai ample în anii 1991 - 1994 a făcut specializări la Școala Națională Superioară de Mine din Paris – Centre de Mise en Form des Matériaux, CEMEF, Sophia Antipolis, Franța. Ultimul său stagiu de documentare a fost în august 1998 la Universitatea din Limerick, Irlanda. Cu spiritul său gospodăresc cu totul ieșit din comun a realizat și dotat Laboratorul de Deformări Plastice la Rece și a contribuit la dotarea altor laboratoare ale catedrei TCM. În anul 1993 a organizat Conferința Națională de Tehnologii și Utilaje pentru Prelucrarea Materialelor prin Deformare Plastică, ale cărei lucrări s-au desfășurat în perioada 15-17 octombrie. În același an, 1993, a fost reconfirmat conducător de doctorat la specializarea „Tehnologia Construcției de Mașini” la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, îndrumând în total 20 de doctoranzi.

Un an mai târziu, în 1994, a inițiat și organizat Simpozionul Național de Tehnologii Speciale și Neconvenționale, care din acel an s-a desfășurat la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați. În lupta sa pentru dezvoltarea cercetării științifice a organizat seminarii internaționale cu tema „Procese speciale de deformare a materialelor” avându-i ca invitați pe prof. dr. ing. Jean-Loup Chenot, CEMEF – Franța (1994); prof. dr. ing. Akitake Makinouchi, RIKEN – Japonia (1995); prof. dr. ing. Cristian Teodosiu, LPMTM – CNRS – Universitatea Paris – Nord – Franța (1997); prof. Michael Hillary, Irlanda. De asemenea, a participat la numeroase manifestări internaționale prestigioase, precum: „NUMIFORM '92” – Balkema, Rotherdam (Olanda); Reuniunea Bianuală „Numerical and Physical Modelisation of the Metal Forming Processes” Birmingham (Marea Britanie), 1996; Conferința Internațională „NUPHYMAT '96” Sophia Antipolis (Franța); IDDRG '96 (Ungaria); Congresul Internațional IMEC '96 Connecticut (SUA); ESAFORM '97 (Franța).

Știm că în construcția de mașini interesează mult prelucrabilitatea materialelor utilizate. Una dintre realizările remarcabile ale profesorului Mihai Teodorescu a fost conceperea metodei de caracterizare a tablelor utilizate în construcția de automobile: testul UGAL, utilizat pentru o perioadă și pe scară industrială. Tot în acest domeniu, Mihai Teodorescu a pus bazele specializării „Tehnologii Neconvenționale” de la Facultatea de Mecanică a Universității din Galați, loc de dezvoltare a ideilor novatoare în construcția de mașini. De asemenea, perseverent ideilor sale remarcabile, el a fost membru fondator și președinte al Asociației Române pentru Tehnologii Neconvenționale, filiala Galați și membru al Asociației ESAFORM (The European Scientific Association for Material Forming) din Franța.

În calitate de director al Departamentului de Inginerie Tehnologică și Deformare Plastică la Universitatea din Galați a introdus Laboratorul de Modelare Numerică din cadrul DITDP în rețeaua Europeană ESAFORM de laboratoare de testare a materialelor în vederea deformării plastice a acestora, iar ca urmare a multiplelor colaborări (contracte de cercetare, proiecte TEMPUS) inițiate și desfășurate sub coordonarea profesorului Mihai Teodorescu cu CEMEF Sophia Antipolis - Franța, colectivul catedrei TCM a

Universității „Dunărea de Jos” a fost inclus ca partener în contractul PC6 Virtual Intelligent Forging VIF_CA507331, desfășurat în perioada 2004-2008.

Deși limitarea de spațiu disponibil ne presează, trebuie măcar amintite cele 7 brevete de invenție la care Mihai Teodorescu a fost autor și coautor.

În editura universității în care a lucrat a editat numeroase cursuri, iar pe plan central menționăm cărțile: 1) Teodorescu, Mihai Al. ; Zgură, Gheorghe. Tehnologia presării la rece. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1980. 504p. 2) Teodorescu, Mihai; Zgură, Gheorghe; Drăgănescu, Florian. Elemente de proiectare a ștanțelor și matrițelor. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977 412p. și 1983. 467p. 3) Teodorescu, Mihai; Zgură, Gheorghe; Nicoară, Dumitru M. Prelucrări prin deformare plastică la rece. Vol.1: Bazele proceselor de prelucrare prin deformare plastică la rece, București, Editura Tehnică, 1987, 327p. și Prelucrări prin deformare plastică la rece. Vol. 2: Proiectarea tehnologiilor și echipamentelor de prelucrare prin deformare plastică la rece, București, Editura Tehnică, 1988. 432 p.

Acum după ce am aflat noianul de realizări profesionale remarcabile, în ciuda sănătății sale nu tocmai strălucite, nu ne vor surprinde onorurile cu care a fost răsplătit Mihai Honorius Teodorescu: 1) Titlul „Conferențiar universitar evidențiat” (1980); 2) Medalia „Meritul științific” (1981); 3) Titlul și diploma de „Senator de Onoare” al Universității „Dunărea de Jos” din Galați (1996); 4) Diplomă de Onoare și Medalia jubiliară „50 de ani de Învățământ Superior la Galați” pentru merite deosebite în dezvoltarea și întărirea relațiilor noastre de colaborare (1998); 5) Diplomă de Onoare pentru recunoașterea contribuției științifice de înalt nivel și loialitate față de Conferințele CNMU/ICMaS organizate în perioada 1948-2008, decernată de Asociația Română ICMaS, București.

După ce am fost un timp colegi de catedră, am rămas în relații colegiale strânse, pentru că aveam multe de admirat la acest om energetic, vrednic și cu alese trăsături de caracter. Se pare că și el se simțea bine cu grupul nostru de prieteni, pentru că am petrecut împreună multe ieșiri în aer liber. Prima dată am fost împreună în tabăra alpină de la Poiana Secuilor din 1968, apoi în Bucovina și în Piatra Craiului. Răsfoiesc cu nostalgie albumul de fotografii și găsesc familia Teodorescu, cu cele două fete, Gabriela și Mihaela și soția sa, Lucia Teodorescu, în excursia din Munții Rarău din iulie 1985, în cele 3 călătorii montane din anul 1987 de la Lacu Roșu, Munții Iezer și Munții Vrancei. Îmi amintesc cu plăcere de duminicile de la Potcoava - Braniștea, și de întâlnirea foarte plăcută de la Soveja la 1 mai 1988.

Întocmind această filă de Panteon, m-am gândit că este potrivit ca aici să figureze și părerea actualilor membri ai catedrei pe care a condus-o Mihai Teodorescu. Am apelat la un fost student al său, Domnul Profesor Doctor Inginer Viorel Păunoiu, actualul Director al Departamentului Ingineria Fabricației, provenit din Catedra Tehnologia Construcțiilor de Mașini, pe care a condus-o Mihai Honorius Teodorescu și am obținut următoarea intervenție:

Au trecut anii și amintirea Profesorului Mihai Teodorescu, Rector, Prorector și Șef de catedră, mulți ani la rând, este încă vie printre noi, cei de la TCM. A fost personalitatea care a contribuit pregnant la dezvoltarea Catedrei TCM și la creșterea prestigiului ei. “Teo” sau “Tata Teo” cum îi spuneau colegii de generație, profesorul nostru de prelucrări prin deformare plastică la rece, avea o energie inepuizabilă pe care ne-o transmitea și nouă și o capacitate remarcabilă de a ne mobiliza în diverse activități dedicate școlii.

Astăzi, personal, am ajuns pe o culme, la al cărui urcuș, profesorul Mihai Teodorescu a contribuit din plin și pentru care îi sunt profund recunoscător.

Pentru mine, așa a început: O zi însorită de noiembrie 1987. Am deschis ușa laboratorului pe care scria "Presare la Rece - Prof. Mihai Teodorescu". Cu emoție, mă reîntorceam printre profesorii mei, după un stagiul de trei ani ca inginer stagiar. La intrarea în laborator, în aceea dimineață senină, o lumină mi-a invadat privirea. Eram în interiorul laboratorului, scrutând cu privirea locul unde mă aflam și având în față un spațiu larg, bine dotat.

Utilaje de presare, matrițe, machete, vitrine cu piese obținute prin presare la rece, toate mi se înfățișau într-o imagine ce îmi trezea curiozitatea, dar și admirația pentru profesorul Teodorescu, cel care

coordona acest spațiu. Îl știam pe profesorul Teodorescu, din timpul studenției. Apreciasem, de atunci, modul ordonat de a preda cursul. Claritatea era firul roșu al întregii expuneri, pe care ne-o făcea la fiecare curs. La examen, profesorul Teodorescu era exigent și corect. Foarte rar, în acea vreme, acorda nota maximă vreunui student, eu fiind unul dintre puținii care au reușit această performanță. Laboratorul de Presare la Rece era în ordine exemplară, nimic nu era de prisos și era una din emblemele care făceau faimă Facultății de Mecanică. Deodată, o voce plăcută îmi spune "Te rog, ia loc. Vin imediat". Vocea se auzea din încăperea alăturată, unde era biroul profesorului și unde, mai apoi, ani de-a rândul am dezbătut și organizat acțiuni, toate în favoarea catedrei de care aparțineam. Așteptam cu emoție întâlnirea cu profesorul Teodorescu. În urmă cu o zi dădusem concurs pentru ocuparea unui post de inginer în cercetare la Catedra TCM. Nu a durat mult și în fața mea a apărut profesorul. Un chip senin cu o privire pătrunzătoare mi-a apărut în față. "Felicitări, ai reușit la concurs. Vom lucra împreună" și parcă toată teama mea s-a risipit, căpătând siguranță. "Vino să-ți prezint laboratorul". Stăteam alături de unul dintre cei mai recunoscuți oameni de știință ai țării în domeniul prelucrărilor prin deformare plastică la rece. De mâine, vom intra împreună la laborator și mă vei asista. După amiază te aștept la Rectorat. Lucrăm la o nouă carte (era vorba despre volumul doi al cărții "Prelucrări prin deformare plastică la rece") și o să te rog să te uiți peste material. O să te prezint și domnului Rector" (pe atunci profesorul Florea Oprea). Îmi amintesc că am ajuns acasă după ora nouă, fără să-mi dau seama când trecuse timpul. Așa era. Muncea neobosit. Pe vremea aceea, se împărțea între Rectorat și Catedră.

A urmat prima mea participare la o sesiune națională de comunicări științifice în domeniul prelucrărilor prin presare la rece. Apoi lucrările legate de contractele de cercetare ale catedrei, deplasările cu studenții în practica de elaborare a proiectului de diplomă, la ARO Câmpulung Muscel și MEFIN Sinaia, participarea ca membru în organizarea unor manifestări naționale cu participare internațională, pentru creșterea vizibilității catedrei și a colectivului. Toate aceste acțiuni, conduse de profesorul Mihai Teodorescu, au contribuit la formarea mea ca cercetător și chiar dacă uneori ne contraziceam în unele probleme, spiritul vizionar, experiența și cunoștințele profesorului, erau cele care aduceau rezolvarea.

Anul 1990 a fost un an de început pentru toată lumea. Iar cel mai important moment în lumea universitară a fost liberalizarea promovării cadrelor didactice universitare și a accesului la doctorat. Cu grijă, profesorul Mihai Teodorescu își alegea atât temele de cercetare, în așa fel încât acestea să fie de mare actualitate, cât și doctoranzii.

În anul 1991, am fost printre cei pe care profesorul Mihai Teodorescu i-a luat, sub îndrumarea sa, la doctorat, ceea ce a contribuit la dezvoltarea mea profesională, dar, în aceeași măsură, și a colegilor mei. Din punct de vedere științific, cercetarea alături de profesorul Mihai Teodorescu, însemna o muncă asiduă, ghidată de profesor, care discuta numai pe marginea rezultatelor, mijloacele, uneori și ideile, erau sarcina noastră ca doctoranzi.

Sprijinul era aproape total, mai ales dacă rezultatele demonstau ceva temeinic.

Ce timpuri frumoase, dar și benefice pentru cariera mea universitară, am petrecut, mai apoi, împreună cu profesorul. Franța, 1992, Antibes, CEMEF. Descopeream o altă latură a profesorului: plăcerea de a vizita lăcașuri de cultură, plăcerea de a merge pe jos, oricât de mult, plăcerea de a face cumpărături. Irlanda, 1998, Universitatea din Limerick. Deși era deja bolnav, spiritul său de luptător s-a manifestat din plin. Aceeași plăcere de a se documenta, de a face mișcare, de a fi împreună cu cei apropiați.

Interesul pentru cercetarea în domeniile de vârf ale științei și tehnicii, l-au făcut pe profesorul Teodorescu să înființeze și să dezvolte specializarea Tehnologii Neconvenționale, precum și prima specializare de studii aprofundate Modelarea Numerică a Proceselor Mecanice și Tehnologice, precursora actualilor masterate pe care departamentul le conduce.

Au trecut anii. Profesorul nostru a trăit cu intensitate atât împlinirile cât și neîmplinirile. Viața Dumnealui a fost ca o torță, care a luminat și încălzit generații de absolvenți, flacăra care s-a stins în bătaia unui vânt rece, adus de soartă, venit prea devreme și prea puternic. Era o zi mohorâtă și friguroasă de noiembrie 1998, și doctorul îi recomandase să nu mai facă efort și nici măcar să se mai deplaseze la Facultate.

Eram cu dumnealui în birou. La un moment dat, l-am auzit spunând: “Vă rog să mă iertați dacă am greșit cu ceva față de voi. Viorel, îți dau personal această carte primită de la profesorul Chenot. Te rog să ai grijă de ea și să o folosești”. Erau printre ultimele cuvinte pe care le auzeam de la profesorul Teodorescu. Peste două luni se stingea din viață.

Un om ferm, uneori dur și autoritar, ne făcea pe toți să înțelegem importanța unei acțiuni dedicate catedrei. Niciodată nu acționa pripit, și întotdeauna culegea părerile colegilor, luând decizia potrivită. Un om care îți dădea încredere în ceea ce făcea. Politicos și amabil. Pasionat de domeniu și mândru de realizările obținute, alături de colegii de catedră. Și, mai presus de toate, nu lăsa lucrurile să se întâmple la voia lor, deși la prima vedere așa părea.

A creat un colectiv puternic, la care ținea și care îi purta respect. A ținut la la noi colaboratorii săi, și a pus mai presus de toate, munca pentru Școala Galațeană. S-a devotat acestei școli, pe care a onorat-o și căreia i-a lăsat moștenire Corpul de Amfiteatre D, clădirea Corpului B, clădirea Atelierului Școală, primul program Tempus de colaborare internațională de după revoluție din universitate, numeroase alte programe și proiecte de cercetare, lucrări științifice și cărți de referință în domeniul prelucrărilor prin deformare plastică, dar mai presus de toate, o generație de cadre didactice și specialiști, recunoscuți pe plan național și internațional.

Bunul meu coleg nu s-a bucurat mult timp de roadele eforturilor și realizărilor sale, nici în familie și nici la universitate. În timp ce speranța medie actuală de viață a bărbaților în România este de 70,5 ani, Mihai Honorius Teodorescu a părăsit această lume la 21 ianuarie 1999, la 5 luni după ce împlinise doar 57 ani. În viață a fost recompensat cu multe distincții, colegii l-au apreciat mult, familia l-a iubit nespus, dar soarta a fost crudă și nedreaptă cu el, curmându-i viața atunci când mai putea fi atât de util celor din jur.

Pentru a-și face datoria față de excelenții lor colegi, cei care l-au urmat la catedră au instituit începând cu anul 2009, Diploma de excelență „Mihai Honorius Teodorescu” acordată profesorilor universitari care prin activitatea lor didactică, științifică și managerială, s-au remarcat la nivel național și internațional.

Profesor Ion Ioniță

Galați, 3 iulie 2014

Surse documentare

1. Oameni în memoria Galațiului: Mihai Teodorescu În: Biblioteca „V.A. Urechia”. Arhiva Evenimentelor și Știrilor [online], apr. 2009;
2. Relatările soției sale, Conf. univ. dr. ing. Lucia Teodorescu.